

Garp Sessions tarafından bu kitaba içerik üretmek üzere davet edildiğimde, 2020 deneyimim ve bunun benim için ne anlama geldiği üzerine düşündüm. Programa davet edildiğimde hissettiğim sıcaklık hissini hatırlıyorum, sonuçta ben ne bir sanat çalışanıydım ne de organizatörler, yürütücüler veya katılımcılardan birini tanıyordum. Bu davet, benim için, birilerinin düşüncelerimi duymak ve benimle birlikte düşünmek istediği anlamına geliyordu. Bir düşünür olarak görünür ve dahil edilmiş hissettim. Ama görülmek ve dahil edilmek benim için neden bu kadar önemliydi? Hayatımın bilgi üretimiyle ilgili benzer diğer alanlarında kendimi dışarıda bırakılmış mı hissediyordum? Bir parçası olduğum akademik çevrelerde sesimin duyulmadığını mı hissediyordum? Öyleyse, bu nedendi? Son zamanlarda bilimsel bilgi üretimi ile ilintili dışarıda bırakmanın politikası ve bu dışlayıcı pratiklerin üstesinden gelme yöntemi olarak alıntılama adaleti [citation justice] üzerine düşünüyorum. Ancak bu yazının odağı bilgi üretimindeki dışlayıcı pratikler değil. Bu yazıda, insan olmayan bir eyleyen olan ve program boyunca katılımcıları bir araya getiren Garp Sessions masasına odaklanacağım.

Kregg Hetherington (2020) masayı yalnızca bir mobilya olarak değil, araştırma koşullarını şekillendiren, araştırma altyapısının bir parçası olarak tanımlar. Hetherington'ın bu görüşünü takiben, şunu sormak istiyorum: *Bir masa düşüncemizi nasıl şekillendirir?* Bu soruyu Garp Sessions 2020'nin dört farklı anı üzerinden cevaplandıracağım: 1) masadaki katılımcılar arasında gerçekleşen sabah tartışmaları, 2) masadan uzakta bir köy yürüyüşü, 3) saha notları yazmak üzere masaya geri dönmem ve böylece 4) masa etrafındaki farklı bakış açılarını kendimi açmam. Birlikte yemek yapmak ve yemek yemek masanın hayatındaki iki diğer önemli anı oluştursa da (Garp Sessions, 2022), bu yazıda okuma, tartışma ve yazma gibi kabul görmüş bilgi üretimi stratejilerine odaklanıyorum.

Yazıyı masayı köy meydanına taşıdığım varsayımsal bir senaryo ve bir dizi soruyla bitiriyorum.

Masada Buluşmak: Sabah Tartışmaları

Her sabah, o günkü okumaları tartışmak üzere masada buluşuyoruz. Diğerlerinin gelmesini beklerken biri kahve

+90 yaşına kadar yaşayabilecek olsan ve son 60 yılını 30 yaşındaki aklına veya bedenine sahip olabilecek olsan hangisini tercih ederdin?

-30 yaşındaki birinin aklına sahip olmak isterdim çünkü akıl tahmin ettiğimizden çok daha fazlasını yapabilme kapasitesine sahip. Belki bir gün hücresel düzelede yaşlanmanın etkilerini geri sarabiliriz. Bedenin yaşlanma sürecini yavaşlatmak üzerine çok fazla araştırma var ama aklın yok- ya da en azından ben hiç duymadım. Bedenin akla yetişmesini sağlamak zor da olsa bir olasılık olarak düşünülüyor ancak akıl bir kere yaşlandı mı onu geri sarmak pek mümkün değil sanırım...

yapıyor ve kendine bir bardak alıyor. Bazıları onu takip ediyor. Cep telefonumu masaya koyup günün okumasının üstünden geçiyorum. Etrafında toplandığımız ahşap masa bütün katılımcıları barındıracak büyüklükte. Eşitlik ve paydaşlık sembolü haline gelmiş yuvarlak masaya kıyasla (Mott, 1905; Loomis, 1926), mevzubahis masa dikdörtgen. Yine de, masanın buna kolaylıkla imkân sunmayan kendi maddeselliğine rağmen, yuvarlak masa olmaya doğru bir eğilim gözlemledim.

Tartışma seansına başlamadan önce, herkes istediği bir sandalyeyi seçiyor. Sandalyeler kimseye özel olarak tahsis edilmediğinden bu durum katılımcılara dilediği kişinin yanına oturma ve masaya tercih ettiği herhangi bir noktadan bakma olanağı sunuyor. Doğaçlama gelişen konuşlanmalar farklı bakış açılarına imkan sağlıyor.

Masa, farklı bedenlerin farklı şekillerde bir araya gelebileceği envaiçeşit olasılık sunuyor. Çok geçmeden katılımcıların masayla etkileşimlerine dair birtakım örüntüler beliniyor. Programın organizatörleri olan Ayşe ve Deniz, masaya ve katılımcılara olan yaklaşımlarında esnek bir tutum izliyorlar ve tartışmanın kendi ritmini ve dengesini bulmasına izin vermek adına masayı çoğunlukla uzaktan gözlemlemeyi tercih ediyorlar. İki yürütücü, Giulia ve Ekin, moderasyon rolü üstlenmekten kaçınarak masada diğer katılımcıların arasına karışmayı tercih ediyorlar.

Katılımcıların masanın başına oturmaktan imtina ettiğini gözlemliyorum; bunun ilgili konuların hakimiyet kurmaya dair konotasyonlarından ileri geldiğini düşünüyorum. Genel olarak katılımcılar üç kişiye kadar rahatça oturulabilen ve böylece diğerleriyle bir arada olmayı kolaylaştıran masanın uzun taraflarında oturmayı tercih ediyorlar (Görsel 1, s.62). Ben genelde dikkatimin dağılmasını önlemek ve tartışmaya bağlı kalmak umuduyla kendimi mutfak tezgahının karşısında konumlandırıyorum.

Ortak olan bağlı kalma arzusu, katılımcıların masanın merkezinden ve diğer katılımcılardan (bütün katılımcılar aynı köşede oturmadığı sürece) en uzak nokta olan köşelerde oturmaktan ısrarla kaçınması şeklinde kendini gösteriyor. Köşeler en uzak nokta olmakla kalmıyor, aynı zamanda katılımcılara doğru sivri çıkıntılar oluşturarak masanın merkezine uzanma çabalarını boşa çıkarıyor.

Katılımcıların birbirlerini daha iyi duymaya dair ortak arzusu sayesinde bedenleri fiziksel olarak birbirine doğru çekiliyor. Tartışma süresince masada herhangi bir hakimiyet kurmaktan kaçınarak masanın baş ve köşe kısımlarından dikkatli bir biçimde uzaklaşarak masanın merkezindeki belirli bir noktada yoğunlaşıyorlar. Farklı bakış açıları birbiriniyle özenli

bir diyalog halinde. Bu nedenle, masada oturmak yalnızca şahsi bir tercih meselesi değil. Her sabah, tartışmalar başlamadan evvel, masa, katılımcıları daha iyi iletişim kurmaya ve diğerleriyle uyum içerisinde olmaya dair düşünümsel bir egzersize davet ediyor.

Masayı Terketmek: Köyde Bir Yürüyüş

Öğleden sonraları, ilginç karşılaşmalar beklentisiyle köyde bir yürüyüş için masadan kalkıyorum. Psikocoğrafi bir biçimde, herhangi bir rota fikri oluşturmadan, kendimi spontanlığa bırakıyorum. Köyde cömertçe kullanılan taşları gözlemliyorum ve fotoğraflıyorum. Davet edilmediğim herhangi bir alana girmekten imtina ederek dışarıdan evlere bakıyorum. Bilimsel gündemimi açık edecek ve köylüleri misafirperverlik ve yerel olmayana karşı endişelerinden ötürü cevap vermeye itecek herhangi bir konuşmadan çekiniyorum. Bunun yerine, hiçbir şeyi zorlamadan, onları *onların* hızında gözlemlemeyi tercih ediyorum. Dikkatimi bir turist olarak girebileceğim dükkanlara ve atölyelere yöneltiyorum. Köylülerin araştırmacılara kıyasla turistlere daha aşina olduğunu varsayıyorum.

Kısa sürede rahatlayıp etnografik öğretileri kenara bırakabileceğimi fark ediyorum. Bıçakçı ve ağ örücülerle konuşmalarım dostane bir şekilde ilerliyor ve bıçakçının konuşmaktan ötürü oldukça mutlu olduğunu hissediyorum. Postmodern doktrinlere karşı Kathy Charmaz (1995) ile ele vermekten memnunum. Bazı postmodernistlerin ampirik projeyi terk etme çağrılarının karşısında (ss. 47-49), Charmaz “meli malı şeklinde bildiriler kullanmadan hikayenizi ve hayatınızı dinleyen birinin varlığı insanı inanılmaz onaylanmış hissettirir” der (s. 63). Belki de tam olarak bu nedenle bıçakçı bana çabuk ısınıyor. Gururla boynuz koleksiyonunu ve yaptığı bıçakları gösteriyor.

Ancak çok geçmeden, araştırmacı reflekslerim yavaşça devreye giriyor. Kendime hafızanın zayıf olduğunu buyuran etnografik öğretiyi hatırlatıyor ve kendimi bir an evvel saha notları yazmam *gerektiğine* ikna etmeye çalışıyorum. Ampirik dünyaların itaatkâr bir öğrencisi olarak, masaya ve bilgisayarıma, kendimi en rahat hissettiğim yere dönüyorum.

Masaya Geri Dönüş: Saha Notlarını Temize Çekmek

Akdeniz yaz sıcaklarından sonra burası sakin ve serin, düşünürken dinlenebiliyorum. Bilgisayarımı açıyor ve yazmaya başlıyorum. Karalamalar cümlelere, cümleler paragraflara dönüşüyor. Yavaşça kendimde var saydığım otorite yüzünden suçluluk hissi baş gösteriyor. Duruyorum. Sesimi zayıflatacak tek bir noktaya odaklanıyorum: *Ben bir turistim.*

Bir grup katılımcı aynı zamanda bir grup turist: Her biri olağan işlerine doğrudan bağlı

olmayan nedenlerden ötürü (Urry, 2002, ss. 2-3) kısa bir süre kalacakları bu köyün yabancısı. Turist olmanın nesi kötü diye sorabilirsiniz. “*Yerleşmenin*” [*going native*] de (Nahya & Harmanşah, 2016, s. 21) alan araştırmasındaki yöntemsel olasılıklardan biri olduğunu ve ötekile mesafeyi korumanın bir şeylere farklı bakmaya olanak sağladığı için epistemolojik bir avantaj sağladığını savunabilirsiniz. Eğer geleneksel anlamda etnografik araştırma yapacak olsam, alanda daha uzun süre kalır ve anlamak ve aktarmak istediğim insanların hayatlarının farklı boyutlarına dahil olurum. Demek istediğim, bir turistin *yerleşmek* için yeterince vakti olmadığından, katılımcıların sesleri, özellikle hakkında konuştukları diğer sesler noksan olduğunda, kuşku ile karşılanmalı ve işlerinin, hangi formatta olursa olsun, mevzubahis namevcut seslerden ziyade yazarın kendisi hakkında bir şeyler söylediği akılda bulundurulmalı.

Benim gibi kısa süreli bir katılımcının işinde köylünün varlığı, yazar ve araştırma öznesi arasında herhangi bir süregelen ilişkiye tekabül etmeyebilir. Yazar aktif bir biçimde bağ kurmaya çalışmadığı sürece özne çoğunlukla eksiktir. Bir alanı kısa süreliğine ziyaret edince ne olur? Bir yer veya oranın insanları üzerine yazma otoritesini araştırmacıya sağlayan asgari bir süreden bahsetmemiz mümkün müdür? Yoksa bu daha çok araştırmacı nezdinde pratik edilmesi gereken düşününsellik ile mi ilgilidir? Ben yanıtın son soruda yattığına inanıyorum. Bu nedenle, sorgulamalarımın yazmaya dair önümde bir engel teşkil etmesinden önce onları ampirik projemi desteklemek üzere bir fırsata dönüştürmeye karar veriyorum (Charmaz, 1995). En azından sorgulamalarımı açık bir biçimde paylaşabilirim diye düşünüyorum.

Etnografik kaygılarımı bertaraf etmek adına, birkaç yazı stratejisi ile sesimin başka birçok ses arasından yalnızca biri olduğunu vurgulamaya karar veriyorum. Hem kendi iç konuşmalarımı hem de düşünce akışımı şekillendiren yorumlarıyla masadaki katılımcıların isimlerini ana metne yediriyorum (Taşdizen, 2020). Gözlemlerimi betimsel tutup kendimi herhangi bir analiz yapmaktan alıkoymuyorum. Herhangi bir sonuca varmaktan bilinçli olarak kaçınıyorum. Bildiğimi ileri sürdüğümün “nihai olmadığını” (Haraway, 2018, s. xxii, yazarın çevirisi) kendime hatırlatarak metni ucu açık bir biçimde bitiriyorum, böylece (şu an veya daha sonra) masada olan birisi isterse bıraktığım yerden devralıp yeniden başlayabilir.

Düşüncelerim masada oturan birinin sesiyle bölünüyor. Duraksıyorum.

Masanın Etrafında: Farklı Bakış Açıları

Ortak bir alanda yazarken, insan ve insan olmayan birçok bileşene açık haldeyiz: Yazı

yazarken duyulan klavyenin sesi, cep telefonuna gelen bir bildirim titreşimi, göze giren güneş ışığı, kendi sesini işitmeyi seven bir katılımcı, “hı-hı” diyerek onu onaylayan bir başka katılımcı gibi. Başkalarının sözcüklerinden etkilenmeme izin vererek masada yazmaya karar veriyorum. Böylece içsel monoloğun klavyeye olan tek yönlü ve otomatik akışından sapmayı umuyorum. Katılımcıların buluşma noktası olan masada konuşularak, bilinçli bir biçimde, başkalarının izlenimlerinin düşünce akışımın çatlaklarından sızarak düşüncemi ve yazımı şekillendireceği ve çeşitli bakış açılarının ve seslerin ortaya çıkmasına yol açacağı türden bir akışı seçiyorum.

Ancak bu masayı romantikleştirmemeye özen gösterdiğimi vurgulamam gerek. Köy ve etrafıyla ilgili bilgi üretimi için masayı bir ideal olarak resmetmek naif ve gerçeklikten uzak olur. Masa ve içinde bulunduğu oda, birçokları arasından yalnızca birtakım yaklaşımlara alan sağlayan *bir* araştırma altyapısı. Bana göre, masa, alan açtığı ve katkı sağladığı sosyallik üzerinden birlikte düşünmek için oldukça kullanışlı. Köydeki gündelik yaşama olan yakınlığı, ampirik dünyaların zenginliğini ve *koltuk kuramcılığının* tehlikelerini fark edenler için etnografik derinliği erişilebilir kılıyor. Masa ampirik, parçalı, çok sesli ve ucu açık bir araştırma yaklaşımını kolaylaştırıyor ve farklı bakış açılarının çokluğunu kucaklayarak *mütevazı* tanıklık formlarının (Haraway, 2010b) sorgulanabildiği düşünsel yollara alan açıyor.

Feminist bilim felsefecisi Sandra Harding (1991) tarafından açılan yolu takip eden Donna Haraway (2010b, ss. 260-261) mütevazı tanık [*modest witness*] ismini verdiği, bilginin konstrüktivist doğasına dair herhangi bir sorgulamadan uzak, her şeyi ve herkesi “kültür” ve “toplum” diyarlarında bırakarak “yok-kültürün kültüründen” (Traweek, 2009, s. 162) yazdığını iddia eden bir tür “bilen” profili çizer. Mütevazı tanık, tarafsız, serinkanlı bir tutumla gözlem yaparak ‘gerçeğe’ ulaşır. Buna karşılık, Haraway, *konumlu bilgiler* [*situated knowledges*] kavramı üzerinden, bilimdeki “Tanrı aldatmacası” dediği “yukarıdan, hiçbir yerden, sadeleştiren” bakışa karşı çıkar (1988, s. 589). Onun yerine, bizleri “evrensel olmayan, bedenli, konumlu ve kısmi” bakış açılarına çağırır (1988, s. 589). Benzer biçimde, Harding bilimsel bilgi üretiminin önüne geçen *zayıf nesnellığe* [*weak objectivity*] karşı bizleri uyarır. Bu tür bir nesnellik, çoğunlukla beyaz ve heteroseksüel erkeklerden oluşan homojen bir grup bilim insanının ürünü olması nedeniyle zayıftır (Harding, 1991). Peşine düşülecek bir gündem olarak, Harding, “epistemik ayrıcalık” sahibi olabilecek marjinal bakış açılarını, onları da otorite pozisyonuna koymadan hesaba katan; *güçlü nesnellığı* [*strong objectivity*] önerir.

Masayı Dışarı Çıkarmak

Çoğu zaman araştırmacılar merkezde olmayana veya görünürün ötesine düşene temas etmek kaygısı gütmeyebilir. Çeperdeki başka bakış açılarını aktif bir şekilde aramaktan kaçındığımızda, kavrayışlarımızda, sosyolog Adele E. Clarke'in "ima edilen aktörler/ eyleyenler" [*implicated actors/actants*] (2005, yazarın çevirisi) olarak adlandırdığı, alanda fiziksel olarak mevcut olup olmamalarından bağımsız, alandaki dominant söylemlerle inşa edilen aktör ve eyleyenlerle sınırlı kalabiliriz.

Masayı evin içinde değil de köy meydanında kurarak bilenleri genişletsek ne olurdu? Masa farklı dünyalar arasında "sınır nesnesi" [*boundary object*] görevi görür müydü (Star & Griesemer, 1989)? Masa ayrımcılık yapar mıydı? Masa hangi seslerin nasıl duyulduğu veya duyulmadığı konusunda sorumluluk sahibi midir? Böylesi bir senaryoda, insanların yaptığımız şeye ilgi duyacağını düşünüyorum. Bazıları masaya yaklaşabilir ve hatta bir sandalye çekip sohbe dahil olabilirdi. Bu durumda Türkçe konuşmayanlar için bir çevirmene ihtiyacımız olurdu. Belki de bıçakçından kibarca saha notlarına bakmasını ve eğer isterse onları dilediği gibi değiştirmesini istedim. Yalnızca bakış açıları değil aralarındaki dolanıklıklar da çoğalırdı.

Masayı bir deneme için dışarı çıkarmaya karar veriyorum.

Gelecek Masa(lar): Eşlikçi Sorular

Benim (Taşdizen, 2020) ya da geçmiş veya gelecekteki herhangi bir katılımcının Babakale üzerine ürettiği bir iş, yazar ne kadar özenli olursa olsun, her zaman bir temsildir. Yine de bu köy üzerine düşünmeyi veya yazmayı bırakmak anlamına gelmiyor. Bırakmamız gereken tanıklığın sıklıkla öğretilen, makbul, mütevazı biçimleridir (Haraway, 2010b,

2018). Ancak bu sayede, çevremizdeki dünyaları anlarkenki bilgi üretimlerimizin konumlu, kısmi ve bedenli oluşlarının altını çizebiliriz (Haraway, 1988, 2010a). Bu da düşünömselliğe ve bilenleri çoğaltmaya dair bir bağlılık gerektiriyor.

En son ne zaman kendi kendine şarkı söyledin? Peki ya başkasına? Dün Brezilya'daydım. Bugün değilim. Itaipava Dağlarıyla gevrilirken yeni bir sabah rutini edindim.

1- Güneşle uyan.

2- Tepedeki göle yürü.

3-Banka otur ve kendi kendine şarkı söyle.

Doğada günlerce şarkı söyledim. Her gün birbirinden farklı olmasına rağmen, son gün ağaçlar önce bir süre dinledi, sonra rüzgar onları benimle söylemeye itti. Kuşlar ise her gün bana eşlik etti.

10 Şubat 2023'te ateş bekkisi Isanawa ile kulübede oturuyordum. Kendisi ormanın eğilileriyle dolu eski şarkılar biliyor ve aynı zamanda da bir koruyucu. Amazon'daki Yawanawa kabilesinden bir saiti söylemeye başladı. Saitiler seremonilerde iyileşme için kullanılan kutsal şarkılar. Saitinin yapısı tekrar üzerine kurulu. Bir cümle söylüyor, duruyor, sonra aynı cümleleri tekrarında ben ona katılıyorum, tekrar söylüyoruz ve duruyoruz. Öğrenmek için dinliyorsun. Şarkı söylerken öğreniyorsun. Terli kubbenin altında bu yerli gizemin yapısına şahit olduğum an, en son biriyle ve biri için şarkı söylediğim zamandı.

Son olarak, başkalarıyla birlikte masada oturduğunuz bir sonraki sefer için bir egzersiz olabilecek *Eşlikçi sorular* ile bitirmek istiyorum: →

Kimi konuşmaya dahil etmeyi seçiyorsunuz?

Kimin bilgilerinden yararlanıyorsunuz?

Kimin katılımını aktif bir biçimde kolaylaştırıyorsunuz?

Kimin yokluğunu fark ediyorsunuz?

Kimin yerine konuşuyorsunuz?

Kimin yanına oturuyorsunuz?

En son ne zaman köyde yürüyüş yapmak üzere sandalyeden kalktınız?

Kendi bakış açınızı nasıl vurguluyor ve açıklıyorsunuz?

Kaynakça

- Charmaz, K. (1995). Between Positivism and Postmodernism: Implication for Methods. *Studies in Symbolic Interaction*, 17, 43-72.
- Clarke, A. (2005). From Chicago Ecologies to Situational Analysis. *Situational Analysis: Grounded Theory After the Postmodern Turn* içinde (ss. 37-82). SAGE Publications.
- Garp Sessions. (2022). *Garp Sessions Cookbook*. Garp Sessions.
- Haraway, D. (1988). Situated Knowledges: The Science Question in Feminism and the Privilege of Partial Perspective. *Feminist Studies*, 14(3), 575-599. doi:10.2307/3178066
- . (2010a). Konumlu Bilgiler: Feminizmde Bilim Meselesi ve Kısmi Perspektifin Ayrıcılığı. Başka Yer: Donna Haraway'den Seçme Yazılar içinde (Çev. & Der. G. Pusar, ss. 91-119). İstanbul, Türkiye: Metis Yayınları.
- . (2010b). Mutevazi Tanık İkinci Binyıl. Başka Yer: Donna Haraway'den Seçme Yazılar içinde (Çev. & Der. G. Pusar, ss. 257-290). İstanbul, Türkiye: Metis Yayınları.
- . (2018). Nothing Comes Without Its World: Donna J. Haraway in Conversation with Thyrra Nichols Goodeve—20th Anniversary of Modest Witness. *Modest Witness@Second_Millennium. FemaleMan@Meets_OncoMouseTM* içinde (2. Baskı, ss. xiii-xlvii). New York ve Londra: Routledge.
- Harding, S. (1991). "Strong Objectivity" and Socially Situated Knowledge. Whose Science? Whose Knowledge?: Thinking from Women's Lives içinde (ss. 138-163). Ithaca ve New York: Cornell University Press.
- Hetherington, K. (2020). Intro to the EthnoBlab: Homage to an Ethnographic Table. <https://ethnographylab.concordia.ca/intro-to-the-ethnoblal/> adresinden erişildi.
- Loomis, L. H. (1926). Arthur's Round Table. *PMLA*, 41(4), 771-784. doi:10.2307/457447
- Mott, L. F. (1905). The Round Table. *PMLA*, 20(2), 231-264. doi:10.2307/456625
- Nahya, Z. N., & Harmanşah, R. (2016). Kendini ve Ötekini Yazmak: Alan Araştırması ve Deneyim. *Etnografik Hikâyeler: Türkiye'de Alan Araştırması Deneyimleri* içinde (Der. R. Harmanşah & Z. N. Nahya, ss. 17-34). İstanbul, Türkiye: Metis Yayınları.
- Star, S. L., & Griesemer, J. R. (1989). Institutional Ecology, 'Translations' and Boundary Objects: Amateurs and Professionals in Berkeley's Museum of Vertebrate Zoology, 1907-39. *Social Studies of Science*, 19(3), 387-420.
- Taşdizen, B. (2020). Three Material Tales of Babakale. *Garp Sessions 2020: Fictional Protocols and Desirable Futures* içinde (Der. G. Cıvardi, E. C. Göksoy, E. Hamzaçebi, L. Ögel, C. Örgen, & B. Taşdizen). *Garp Sessions*.
- Trawick, S. (2009). Beamtimes and Lifetimes: The World of High Energy Physicists. Harvard University Press.
- Terry, J. (2002). The Tourist Gaze. *The Tourist Gaze* içinde (2. baskı, ss. 1-15). SAGE Publications.

GÖRSEL 1 Masanın etrafında oturan katılımcılar Nora Tataryan'ın çevrimiçi sunumunu dinliyor. Fotoğraf: Garp Sessions.

FIGURE 1 Participants sit around the table, listening to a presentation by Nora Tataryan via video call. Photograph by Garp Sessions.

Introduction

When I received the invitation from Garp Sessions to contribute to this book, I contemplated my experience of 2020 and what this meant for me at the time. I remember feeling an immediate warmth upon receiving the invitation, for I was neither a practitioner in the arts, nor I knew anyone from the organizers, facilitators, or invitees. This invitation, for me, meant that someone was interested in hearing from my thoughts, and thinking with me. I *felt* recognized and included as a thinker. But why did recognition or inclusion remain important to me? Did I feel excluded from other, seemingly similar spheres in my life pertaining to knowledge production? Did I feel that I was not heard in the academic circles I was affiliated to? If so, why? Recently, I have been thinking about the politics of exclusion as it pertains to scientific knowledge production and citation justice as a means to actively overcome such exclusive practices. However, exclusionary practices in knowledge production do not make up the focus of this essay. In this essay, I choose to focus on Garp Sessions and its organization (or its purposeful lack thereof) through a discussion of the Garp Sessions table, a nonhuman actant, which brought together the participants during the sessions.

Kregg Hetherington (2020) describes tables not as mere furniture, but part of research infrastructure, shaping the conditions of research. Following Hetherington's remark: *How does a table shape our thinking?* I will answer this question by drawing upon four moments in relation to the table during Garp Sessions 2020: 1) morning discussions among the participants at the table, 2) a walk in the village away from the table, 3) going back to the table to write field notes, where the ethnographer allows themselves to be shaped by 4) multiple standpoints around the table. Although cooking and eating constitute two other vital moments in the life of the table (Garp Sessions, 2022), I focus on knowledge production through its rather established strategies of reading, discussing and writing. I end my discussion through a hypothetical scenario in which I take the table outside to the village square, and a set of questions.

+If you were able to live to the age of 90 and retain either the mind or body of a 30-year-old for the last 60 years of your life, which would you want?

-I would want to retain the mind of a 30-year-old since I believe the mind is capable of much more than we imagine it to be. Perhaps it will one day be able to reverse the effects of aging on even the cellular level. There is also already a lot of research on slowing the ageing process of the body but not of the mind - or at least I do not know or heard of any. Getting the body to catch up with the mind seems like a possibility no matter how improbable, while once the mind has aged it probably is not possible to reverse that....

Meeting at the Table: Morning Discussions

Every morning, we are to meet at the table to discuss the designated reading(s) of the day. As we wait for everyone to arrive, someone brews coffee and pours themselves a cup. Others follow. I lay my mobile phone down, and skim through the reading for the day. The table we gather around is made out of wood and is large enough to accommodate all the participants. Compared to a round table, which has come to symbolise equality and fellowship (Mott, 1905; Loomis, 1926), for its very round shape prevents any fellow participant taking precedence over another due to lack of a designated head, the table that I focus here is rectangular in shape. Still, I have observed a making of, or a gravitating toward a round table, against the very materiality of the table which does not readily afford it.

Before we begin the session, everyone grabs a chair they like. The chairs are not assigned to anyone, allowing the freedom to sit next to whomever, or to look at the table from wherever. There is a certain spontaneity at play. Standpoints abound.

The table offers a plethora of permutations in the way bodies gather together. Soon after, certain patterns in the way participants seat themselves slowly emerge. Ayşe and Deniz, as the organizers of the residency, are flexible in the way they interact with the table and the participants, and mostly choose to observe from afar, gently letting the session find its course. Giulia and Ekin, the two facilitators, remain cautious of excessive moderation, and choose to blend in with other participants. Most participants, I observe, shy away from the head of the table, which they may deem to be detrimental to equity. They prefer to sit at the longer sides of the table, which afford a comfortable seating up to three participants, thereby allowing the participant to blend into others (Figure 1, p.62). I often position myself on the side across the kitchen counter, in an attempt to stay away from any distraction, hoping that I remain connected.

This desire to remain connected is shared, and continues in the persistent neglect of sitting at the corners, which constitute the furthest points away from the center of the table and other participants (unless all participants are sitting around the same corner). Not only corners remain the furthest away, but they push away any attempt to approach the center by protruding towards the participant.

Participants' bodies physically gravitate toward each other, concentrating in a particular spot around the center of the table, through the mutual desire to stay in proximity to

others to listen to and respond well and a careful avoidance of the head and the corners of the table to eschew assuming any dominance over the course of the discussion whatsoever. Not only standpoints abound, but also, they are in an attentive dialogue with one another. Sitting down at a table, then, is not merely a matter of personal liking. Every morning, the table invites the participants to a reflexive exercise prior to the session on how to listen and respond well, and how to blend in.

Leaving the Table: A Walk in the Village

I In the afternoon, I leave the table for a walk in the village, anticipating intriguing encounters. In a psychogeographic manner without any preconceived route, I give in to spontaneity. I observe and take photographs of the generous use of stones around the village. I glimpse into houses from outside, careful not to trespass any territory where I may be uninvited. I dread any conversation that could disclose my scholarly agenda, which may force villagers into a reflex to respond out of genuine hospitality and concern for the non-local. Instead, I choose to observe at *their* pace, leaving nothing forced. I direct my attention to a couple of shops and ateliers, where I may enter as a tourist. Tourists are more common than ethnographers, I presume.

Soon after, I realise that I could unwind and leave ethnographic dictums aside. My conversations with the knifemaker and the fishnet knitters proceed friendly, and the knifemaker, I sense, is more than happy to talk. I am happy to team up with Kathy Charmaz (1995) against postmodernist doctrines. In the face of nihilist postmodernist calls to abolish the empirical project (pp. 47-49), Charmaz explains that “having someone listen to your story and hear about your life without imparting shoulds and don’ts is tremendously validating” (p. 63). Perhaps, for this very reason, the knifemaker quickly warms up to me. He proudly displays his collection of horns and knives he makes. Soon after, my qualitative reflexes slowly insinuate. I remind myself of the oft-taught ethnographic dictum that the memory is weak in an attempt to convince myself that I *must* write field notes as soon as possible. As a dutiful student of empirical worlds, I go back to the table, to my laptop, where I feel the most comfortable.

Back to the Table: Writing Field Notes Proper

After the heat of Mediterranean mid-summer, it is calm and cool here; I am able to rest as I reflect. I turn on my laptop and start typing. Jottings turn into sentences, and sentences into paragraphs. Slowly, guilt starts building up due to the assumed

authority in my voice. I pause. I ruminate on one single point that would undermine my voice: *I am a tourist*.

A group of participants is a group of tourists: All are foreigners of the village in which they will be residing for a short duration of time, for reasons not immediately connected to their regular work (Urry, [1990] 2002, pp. 2-3). You may now ask what is wrong with being a tourist. You may argue that *going native* is a choice among many, and that remaining an outsider provides an epistemological advantage as it may afford to see things anew. If I were to conduct ethnography in the conventional sense, I would stay in the research locale for a longer period, participating in various degrees in the lives of those I wish to understand and represent. My point is, since a tourist does not have enough time to *go native*, participants' voices, especially as they pertain to the absent voices they report on behalf of, must be taken with a pinch of salt, and that their work, whatever the format may be, tells more about the author themselves than it does about anyone else.

The presence of local villagers and their rituals in the work of a short-term participant such as myself may not readily translate to any sustained relations between the author and the subject. Unless the author actively seeks connections, they remain absent. What happens when you visit a place for a shorter period of time? Is there a minimum amount of time that grants someone the authority to write about a place and its people? Or is it more about the sort of reflexivity that must be practiced? I'd like to think it's the latter. Therefore, I decide not to abolish writing but to use my rumination to my advantage to enhance my empirical project (Charmaz, 1995). The least I could do is to make my rumination explicit.

To calm my ethnographic anxieties, I decide to emphasize, through a couple writing strategies, that my voice is a voice among many. I include my inner monologues in between the main text, as well as the names of other participants from around the table, when they make a comment that shaped my thinking (Taşdizen, 2020). I decide to keep my impressions descriptive and restrain myself from any form of analysis whatsoever. I purposefully shy away from drawing conclusions, as I choose to not have any. I leave on an open-ended note, knowing that what I claim to know "is not complete" (Haraway, [1997] 2018, p. xxii), so that someone at the table (now or later) might pick up where I left and start again *if* they wish to do so.

My thoughts are interfered with by someone's voice at the table. I pause briefly.

Around the Table: Standpoints Abound

When writing in a shared space, one is open to many elements, human and nonhuman: The sound of typing on a keyboard, the vibration of a notification on a mobile phone, the uninvited sunlight beam that catches the eye, a participant who likes to hear themselves speak, another participant confirming with a “uh-hum”, and so on. I choose to write at the table to allow myself to be influenced by others’ going abouts. By doing so, I hope to deviate from the oft-repeated unidirectional and automatic flow from inner monologue onto the keyboard. By seating myself at the table, the meeting point of participants, I consciously opt for a fractured flow, through the fractures of which the impressions of others would infiltrate, leading to the emergence of manifold standpoints and voices, thereby shaping my thinking and writing.

Though I am wary of romanticizing this table. Portraying it as an ideal for knowledge production on the village and its environs would be naïve and unrealistic. The table, and the room it is situated in, is a research infrastructure, affording certain ways of conducting scholarly activities, among many. In my understanding, the table, through the sociality it lends itself in and contributes to, is particularly useful for collective thinking. Its proximity to everyday life in the village keeps ethnographic depth within reach for those who understand the richness of empirical worlds and the dangers of *armchair theorizing*. The table favors a kind of research that is empirical, fractured, multivocal and open-ended, and holds the potential for further reflexive avenues, where one could question *modest* forms of witnessing (Haraway, 2010b), embracing the multiplicity of standpoints.

Continuing the path carved by feminist philosopher of science Sandra Harding (1986), Donna Haraway (2010b) describes a lineage of knower, namely, *modest witness*, devoid of any reflexivity on the constructivist nature of knowledge production whatsoever, claiming to write from “a culture of no culture” (Traweek, 2009, p. 162), leaving everything and everyone in the domains of “culture” and “social”. Modest witness observes from a neutral, dispassionate stance, and attains ‘the truth’. In contrast, Haraway, in her conceptualisation of *situated knowledges*, argues against “the view from above, from nowhere, from simplicity” in science (1988, p. 589), which she calls “God trick”. She calls for a view “from a body, situated and partial, in comparison to universal” (1988, p. 589). Harding warns against what she perceives to be *weak objectivity*, which prevails scientific knowledge production. Such knowledge is weak, due to the dynamics of its construction by a homogeneous body of scientists, who are white, heterosexual, and male

(Harding, 1986). As an agenda to pursue, Harding offers *strong objectivity*, which would consider the standpoints of those that are at the margins, for these standpoints may hold “epistemic privilege”, although refraining from conferring absolute authority to those at the margins.

Taking the Table Outside

Most often, observers may not actively seek to make such connections with what lies at the margins, or what is beyond the visible. By dreading such connections with, or active pursuits of other standpoints, we may end up in our writing with what sociologist Adele E. Clarke (2005) calls as the *implicated actors/actants*, those actors and actants who are discursively constructed by those who hold dominant positions in a situation, regardless of whether they are physically present or absent. What would happen if we expanded our knowers by setting up the table not inside the house but at the village square? Would the table act as a *boundary object* among different worlds (Star & Griesemer, 1989)? Would the table discriminate? Is the table responsible for the ways voices are (not) heard? I assume that people would develop an interest in what we are doing. Some might approach the table, and perhaps take a chair and join the conversation. We might then need translators for those who do not speak Turkish.

Perhaps, I might kindly ask the knifemaker to go through my field notes and edit them *if* he feels like it. Not only the standpoints but also the entanglements between them would abound.

I decide to take the table outside for an experiment.

Future Table(s): Questions to Think with

My account on Babakale (Taşdizen, 2020), or that of any past or future participant’s, is always a representation, however careful the author may be. Still, this is not to abandon thinking or writing on the village. What we need to abandon is the oft-taught modest forms of witnessing (Haraway, 2010b, [1997] 2018), and underline our situated, partial, and bodily practices of knowledge production when we come to know the worlds around us (Haraway, 1988, 2010a). This invites a commitment to reflexivity and a willingness to expand our knowers.

1- When did you last sing to yourself? To someone else?

2- I was in Brazil yesterday. Today I’m not. A new morning habit occurred to me when I was surrounded by the mountains of Itaipava.

1- Wake up with the sun.

2- Walk to the lake up the hill.

3- Sit by the bench and sing for yourself.

I sang for days and days in a row in nature. Although everyday was different, on the last day trees tended to listen in the beginning, till the wind forced them to sing with me. Birds joined me everyday.

I was sitting in the lodge with firekeeper Isanawa on February 10th, 2023. He knows ancient songs with tunes of the forest and is also a guardian. He started singing a *saiti* from the Yawanawa Tribe of the Amazon. *Saitis* are sacred songs for healing that are used for ceremonial purposes. The structure of a *saiti* is based on repetitions. He sings a sentence, pauses, then I join him in the repetition of the same sentence, we sing and pause. You listen to learn. You learn while singing. As witnessing the architecture of this Indigenous mystery under the sweating dome, that was the last time I sang with and for someone.

Finally, I would like to leave *Questions* to think with as an exercise for the next time you sit down with others: →

How do you emphasize and explicate your standpoint?

Whose participation do you actively facilitate?

Who do you sit next to?

Who do you choose to involve in the conversation?

Who do you speak on behalf of?

Whose absence do you notice?

Whose knowledges do you draw upon?

When was the last time you left your chair for a walk in the village?

References

- Charmaz, K. (1995). Between Positivism and Postmodernism: Implication for Methods. *Studies in Symbolic Interaction*, 17, 43-72.
- Clarke, A. (2005). From Chicago Ecologies to Situational Analysis. In *Situational Analysis: Grounded Theory After the Postmodern Turn* (pp. 37-82). SAGE Publications.
- GarpSessions. (2022). *GarpSessions Cookbook: GarpSessions*.
- Haraway, D. (1988). Situated Knowledges: The Science Question in Feminism and the Privilege of Partial Perspective. *Feminist Studies*, 14(3), 575-599. doi:10.2307/3178066
- . (2010a). Konumlu Bilgiler: Feminizmde Bilim Meselesi ve Kısmi Perspektifin Ayrıcalığı (G. Pınar, Trans.). In *Başka Yer: Donna Haraway'den Seçme Yazılar* (1 ed., Vol. 14, pp. 91-119). İstanbul, Turkey: Metis Yayınları.
- . (2010b). Mutevazi_Tanik@İkinci_Binyıl (G. Pınar, Trans.). In *Başka Yer: Donna Haraway'den Seçme Yazılar* (1 ed., Vol. 14, pp. 257-290). İstanbul, Turkey: Metis Yayınları.
- . (1997/2018). *Modest_Witness@Second_Millennium. FemaleMan_Meets_OncoMouseFM* (2 ed.). New York and London: Routledge.
- Harding, S. (1986). *The Science Question in Feminism*. Ithaca and London: Cornell University Press.
- Hetherington, K. (2020). Intro to the EthnoBlab: Homage to an Ethnographic Table. Retrieved from <https://ethnographylab.concordia.ca/intro-to-the-ethnoblal/>
- Loomis, L. H. (1926). Arthur's Round Table. *PMLA*, 41(4), 771-784. doi:10.2307/457447
- Mott, L. F. (1905). The Round Table. *PMLA*, 20(2), 231-264. doi:10.2307/456625
- Star, S. L., & Griesemer, J. R. (1989). Institutional Ecology, Translations and Boundary Objects: Amateurs and Professionals in Berkeley's Museum of Vertebrate Zoology, 1907-39. *Social Studies of Science*, 19(3), 387-420.
- Taşdizen, B. (2020). Three Material Tales of Babakale. In G. Cıvardı, E. C. Göksoy, E. Hamzaçebi, I. Ögel, C. Örgen, & B. Taşdizen (Eds.), *GarpSessions 2020: Fictional Protocols and Desirable Futures: GarpSessions*.
- Traweek, S. (2009). *Beamtimes and Lifetimes: The World of High Energy Physicists*. Harvard University Press.
- Irry, J. (1990/2002). *The Tourist Gaze* (M. Featherstone Ed. 2 ed.). SAGE.